

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa D. Z.  
przeciwko "L. [...]" spółce z ograniczoną odpowiedzialnością  
w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej L. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 8.100,- (słownie: osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej L. [...] Sp. z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], I Wydział Cywilny z dnia 29.06.2021 r., w sprawie sygn. I AGa [...], Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania

lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek, umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, dotyczących „prawidłowego określenia chwili oddania dzieła w sytuacji, w której przyjmujący zamówienie (Powód) przyłącza dzieło do stale funkcjonującego systemu wentylacji oraz do budynku hali produkcyjnej należącej do zamawiającego (Pozwanego) w ten sposób, że dzieło staje się częścią składową systemu wentylacji oraz budynku”.

Ponadto skarżąca powódka wskazuje, iż za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia również oczywista zasadność skargi kasacyjnej ze względu na fakt, że „Sąd Apelacyjny, w pełni podzielając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy oraz sformułowane na ich podstawie wnioski, powielił błąd Sądu I instancji polegający na pominięciu (braku odniesienia się) do dokumentów pochodzących od Powoda, z których jednoznacznie wynika wcześniejszy dzień faktycznego oddania dzieła (postawienia dzieła do dyspozycji Pozwanego, pokrywający się z dniem przyłączenia dzieła do systemu wentylacji oraz budynku Pozwanego), aniżeli dzień ustalony m. in. w oparciu o zeznania świadków zgłoszonych przez Powoda”.

W sprawie nie występują jednak przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2) k.p.c., wymaga wykazania, na czym polegają te poważne wątpliwości oraz wskazania ich doktrynalnych lub orzecznich źródeł (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., sygn. akt III CKN 570/ 01). Skarżąca powinna opisać te wątpliwości, wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawić własną propozycję interpretacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., sygn. akt II UK 184/03; z dnia 22 czerwca 2004 r., sygn. akt III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., sygn. akt IPK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Z kolei zaś, powołując się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, skarżąca powinna przytoczyć rozbieżne orzeczenia sądów, wykazując jednocześnie, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni powyższych przepisów albo wykazując, że wykładnia dokonana przez sądy obu instancji jest sprzeczna z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., sygn. akt II CSK 21/08). Niezależnie od powyższego, skarżąca powinna także wykazać celowość dokonania wykładni wskazanych przez niego przepisów przez Sąd Najwyższy, ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt III SK 15/12, oraz z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt III SK 13/12).

Skarżąca nie zadośćuczyniła powyższym wymogom skargi kasacyjnej. Ponadto sposób sformułowania występujących jego zdaniem wątpliwości interpretacyjnych powoduje, że ewentualne odpowiedzi na nie miałyby znaczenia dla praktyki orzeczniczej. Skarżąca wpisała bowiem w pytanie (wątpliwości) interpretacyjne, elementy prezentowanego przez siebie stanu faktycznego. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się podgląd, zgodnie z którym podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2) k.p.c., nie może być kwestia konkretna, lecz jedynie uniwersalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt III

UK 489/19). Wynika to ze wspomnianej wyżej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej. Zgodzić się zatem należy z powodem, że w istocie strona pozwana kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sądy orzekające w sprawie w zakresie ustalenia terminu oddania dzieła.

W sprawie nie zachodzi także druga ze wskazanych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Niezwykle lakoniczne w odniesieniu do tej przesłanki uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie pozwala na wskazane wyżej stwierdzenie sprzeczności zaskarżonego wyroku z prawem. Należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, niepubl.). Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl. i z dnia 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, niepubl.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, niepubl., zob. także m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., III PK 6/15, niepubl., z dnia 13 lutego 2014 r. I PK 262/13, niepubl., z dnia 27 maja 2010, II UK 274/09, niepubl., z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 207/07, niepubl., z dnia 12 lipca 2007 r., III CSK 160/07, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

a.s.